

טעימות הדף היומי

עם הרב אברהם משה הלוי רוט

לחצו על התמונה להורדת דף זה: a0527652027@gmail.com

שיעורי "טעימות" מיועדים ללומדי הדף היומי המבקשים להעשיר את הלימוד עם "נושא מעניין לקחת הביתה". הם כוללים נושאים לדיון, פולמוסים, חיזוקים, לקחים, קושיות, הקשרים לפרשת השבוע והמועדים, ועוד ועוד. מטרת השיעורים לעודד שיח תורני גם לאחר שהלימוד הסתיים. בבית או בעבודה, עם האשה או הילדים, בשבתך בביתך ובכלתך בדרך.

השיעורים נמסרים באולפני "קול הלשון" וניתן לצפות בהם באתר, או להקשיב בטלפון 03-6171111 ולהקיש ברצף (משמאל לימין): # 41670658 *

לתגובות והערות, ולקבלת הגליון בקביעות: a0527652027@gmail.com
הפקת הגליונות כרוכה בהוצאת משאבים רבים של עריכה וגרפיקה, ניתן להשתתף בעלויות ובזכויות!

לטובה (בחודש אלול הבעל"ט!), מי שמבטא גם מחשבת פיגול וגם מחשבת חוץ למקומו האם יש הבדל אם אמר "כזית, כזית" או "כזית וכזית".

והנה דעת כמה ראשונים שמחשבת פסול בקדשים אינה צריכה דיבור כלל, אלא המחשבה לחודה פוסלת. והקשו רבים דאם כן מה שייך לחלק בין "אמר" כזית וכזית לבין "אמר" כזית כזית, הרי במחשבה לא שייך כלל מילים אלא תוכן וכוונה. וכע"ז הקשה השטמ"ק (ב"מ מג, ב) לגבי מה שחילקה הגמרא בין ה"אומר" לשון אכילה לבין ה"אומר" לשון הקטרה, דבמחשבתו לא שייך חילוק בין המילים השונות. ותירץ השטמ"ק שמדובר שחשב את הלשון בעצמה, הרהר את המילים עצמן.

כעין זה אנו מוצאים בעניין "הרהור כדיבור" בברכות ובתפילה, שאין הכוונה שהוא חושב על תוכן המילים אלא מהרהר את המילים עצמן.

מעניין לדעת | האם אפשר לחשוב ללא מילים

האם אפשר לחשוב ללא מילים? אפשר לתכנן, לרצות, לדמיין, לדעת ולהכיר ללא מילים, אבל לפי רוב החוקרים אי אפשר לפתור בעיה לוגית או לפתח המצאה ללא מילים.

המצאת השפה למשל לא יכולה היתה להיווצר ללא מילים, ואם כן – איך הומצאה השפה הראשונה? הקב"ה לימד את אדם הראשון ביום בריאתו את לשון הקודש, ומשם... הכל היסטוריה.

לשון הקודש | לשון יחיד כ"שם המין" ולשון יחיד כ"דרך ארץ"

הגמרא אומרת שחידושו של רבי מאיר הוא שגם אם נשבע בלשון יחיד "שאין לך חטה ושעורה וכוסמת" הרי נכלל בזה לשון רבים. רש"י מביא לזה דוגמא מהפסוק בסוף פרשת

לשון הקודש | מה זה "פרט"?

בדף שלנו הגמרא מחלקת בין מי ש"כלל" אמר רק את כללות השבוע, למין מי ש"פרט", הזכיר כל פרט ופרט מן השבועה.

אנו רגילים לפרש "פרט" במובן של "פרטים" – יחידות בודדות מהן מורכב הכלל. אבל רש"י לעיל דף ד, ב כותב ש"פרט הוא לשון פירוש", ולכן ב"כלל ופרט" אין בכלל אלא מה שבפרט, שהרי זהו פירושו של הכלל, משא"כ ב"ריבה ומיעט" ריבה הכל ומיעט דבר אחד וכיוצא בו.

ויש להעיר, שלפי דברי רש"י הללו נמצא לכאורה שלא יתכן "פרט" בלי כלל, כי הפרט מפרש את הכלל, אבל בגמרא שלנו אנו מוצאים מי ש"פורט" את שבועתו, והכוונה שמזכיר אותה לפרטיה בלי לכלול אותה בתחילה בכלל אחד.

וצריך לומר שגם הזכרת יחידות רבות נחשבת "פירוש" לכלל שלא הוזכר. כלומר, מתוך כל הפרטים נוצרת תמונה אחת של כלל גדול.

הבעיה שלנו שאנו מנסים לפרש את חברינו לפי פרט אחד בודד, בלי שנזכור שבשביל לדעת את הכלל הגדול עלינו להכיר את הפרטים כולם. כי כל פרט הוא תוספת פירוש אל הכלל. לא תוכל להגדיר את חברך כקמצן על סמך אי אילו פרטי סיטואציות של חסכנות קיצונית, שכן אינך יודע למשל את מצבו הכלכלי או את הוצאותיו הרפואיות, ועוד ועוד פרטים שמפרשים אחרת את כל התמונה הגדולה.

דיון | האם מחשבת פיגול צריכה ביטוי בדיבור

בגמרא שלנו אנו זוכים לטעום מעט מסדר קדשים הבא עלינו

עלון טעימות מיסודה של אגודת "לוחמי הדף" לחיזוק ועידוד עמידה באתגרי לימוד הדף היומי. מרגיש בודד במערכה? מנסה לעמוד בקצב ולא מצליח? הצטרף אלינו, איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק! להצטרפות לקבוצות השונות של "לוחמי הדף" צור קשר במספר 054-824-9119

והקשה הריטב"א מה אכפת לו לתבוע גם את הממון בלא תוספת טירחה? ופירש **"דלא בעי למיתבע תביעה גדולה בחדא זימני שלא יכבד על הנתבע ויקפוץ לכפור ולהישבע"**.

אנו רואים כאן איך התובע מתנהל בחכמה ובתבונה, תחת הכלל של **"אל תהיה צודק – תהיה חכם"**, אל **"תיקח את הנתבע עד הקצה"** כי אז הוא פשוט יהיה **"מוכרח"** להתנגד ולהתכחש.

כמה פקחות והתאפקות אדם מפעיל בשביל להשיג את הכסף. הוא יודע שלמרות הכעס הגדול שלו על האונס או המפתה אין טעם **"להפעיל את כל התותחים" כי אז פשוט הוא יאבד הכל, הוא צריך לתבוע בהדרגה ובזהירות, שלב אחרי שלב.**

אילו היינו מבקשים ממנו לנהוג כך כלפי אשתו או שכניו: **"אל תעיר על הכל, הם לא יעמדו בזה ויאטמו את אזניהם, תעיר ותוכיח מעט מעט, שהדברים יוכלו ללכת ולהשתפר בהדרגה"** הוא ממש יכעס עלינו **"אתה תובע ממני להיות מלאך, אני לא יכול לשתוק מול עוולות ועיוותים שכאלו. זה פשוט מפוצץ אותי"**.

אבל, כשזה מגיע לכסף... שם אדם מפעיל את כל החכמה, ההכלה והסבלנות שלו...

החפץ חיים היה ממשיך את האדם החפץ להוכיח את חבריו ומשדלו לתקן דרכיו, לאותו חנווני שרוצה למכור את סחורתו. כלום יעלה על הדעת שיכעס על הלקוח אם הוא בררן או עומד על המקח? הלא מוכן הוא להעביר על מידותיו ולשדל בסבלנות את הקונה כדי להרויח את לחמו. כן הדבר בתוכחה, עליו להוכיח את זולתו ולשדלו בדברים רכים, ולנסות שוב עד שלבסוף יתקבלו הדברים על לבו.

עלינו לזכור, שאיננו מוכיחים כדי להביע כעס או זעם חלילה אלא כדי **"למכור את הסחורה"**, להשפיע עליו **"לקנות"** את ה'לקח טוב' שנתן הקב"ה, ואם כן עלינו להיזהר טובא בכבודו של ה'לוקח' כדי לפייסו ולשכנעו לקנות מאתנו את הסחורה...

זווית אישית | סבלנותם של יזמי התמ"א

בשנים האחרונות עמדתי במשא ומתן עם כמה וכמה יזמים בעניין תוכנית תמ"א 38 המבקשים להרחיב ולחזק את בניין מגורי ולקבל בתמורה זכות לבניית קומות עליונות.

אין לכם מושג כמה 'שיגעונות' היו לחלק מן הדיירים, אחד מעלה איזו דרישה חדשה שלא שמעתה אולם, וחבירו מחליט פתאום **"שיש לו זמן"** ורוצה להתמהמה לפתע... וכדומה, ואילו היזם כנגדם אינו כועס וזועם, אדרבה, מקשיב ברוך לכל שכן ודייר, הולך כנגד רוחו של כל אחד ואחד... שכן, הוא צריך לסיים את העסקה בכי טוב... ובשביל זה – נעשה בעל מידות

וארא **"והחטה והכוסמת לא נכו כי אפילות הנה"** שהכוונה לכל החיטים והכוסמין שצמחו במצרים **[וכפי שתרגם שם אונקלוס "חיטיא וכונתא"]**.

כדאי לדעת שה"כוסמת" בלשון התורה איננה ה"כוסמת" שלנו שהיא איננה כלל דגן אלא קטניות. ואילו ה"כוסמת" שבתורה היא ה"כוסמין".

מדוע באמת התורה נקטה **"החטה והכוסמת"** בלשון יחיד? אולי משום שה"כוסמת" היא מילה שאין לה לשון רבים בלשון הקודש **[רק בלשון חכמים הפכו בלשון רבים ל"כוסמין"]**, אבל מצד כללי הלשון **"כוסמין"** הוא ריבוי של **"כוסם"** ולא של **"כוסמת"**, ולכן נקט הכתוב גם את ה"חטה" בלשון יחיד, להתאימה עם הכוסמת.

באמת היה יכול להביא רש"י את הדוגמא המפורסמת והקודמת בתורה **"ויהי לי שור וחמור"** שתרגם שם אונקלוס **"תורין וחמרין"**, הרי שלשון יחיד לפעמים הוא שם המין, אבל רש"י העדיף להביא את הפסוק שמזכיר בפירוש שניים מתוך שלושת הדגנים שבמשנה: חטה וכוסמת.

רש"י בתחילת פרשת וישלח אומר שיעקב נקט **"שור וחמור"** משום ש"דרך ארץ לומר על שוורים הרבה שור. אדם אומר לחבירו בלילה קרא התרנגול, ואינו אומר קראו התרנגולים". עכ"ל. ולא ביאר רש"י מדוע באמת כך הוא **"דרך ארץ"**? אולי זה בשביל לדבר בלשון צנועה ומינימלית ולא בדברי גוזמאות וריבוי כדרך המכזבים.

שוב ראיתי שבפירוש רע"ב על רש"י ביאר ש"שור וחמור" אינו שם המין דא"כ היה צריך לומר **"בקר"** שהוא שם המין של השוורים, אלא הוא דרך ארץ לומר בלשון יחיד. ולפי"ז מה שרש"י כאן לא הביא את הפסוק **"ויהי לי שור וחמור"** כי לדעתו לשון יחיד בשבועה **"חטה ושעורה וכוסמת"** אינה משום **"דרך ארץ"** לומר לשון יחיד אלא שהוא **"שם המין"**, וכמו ב"החטה והכוסמת" ששם אינו לשון בני אדם אלא דברי התורה שמתארת את המין שניצל.

מעניין שתרגום יב"ע מתרגם ש"זמכל מה דבריך יתי אבא לית בדי אלהין הווי לי כזעיר תורין וחמרין צאן ועבדין ואמרו" יש לי מעט שוורים וחמורים וגו'. כנראה פירש שלשון יחיד **"שור וחמור"** מורה על מיעוט הרבים, שאמנם היו לו יותר משור יחיד וחמור יחיד וכו' אבל מאידך גיסא לא היו לו אלא מעט מהם (לפי מה שאמר לעשיו).

מוסר | כמה סבלנות ואיפוק אדם מפעיל בשביל כסף

בסוף הפרק אנו לומדים שלרבי שמעון אדם שתובע את המפתה או אונס אינו מתכוון לתבוע על הממון אלא רק על הקנס משום שהוא קצוב והממון אינו קצוב.

מעשה | עובדי הדואר הנדיבים שנחשדו בגניבה...

במשנה אנו לומדים על תקנת "משיב אבדה". חז"ל חששו שאדם ימנע מלהשיב אבדה לחבירו, שמא הלה יתבע ממנו שהוא השאיר חלק מהאבדה בכיסו, לכן פטרוהו משבועת מודה במקצת.

מספרים שעובדי הדואר בעיירה אחת עמלו על מיון המעטפות לכתובות השונות, ולפתע נתקלו במכתב שכתוב עליו "לכבוד הקדוש ברוך הוא, כסא הכבוד, רקיע השביעי". הם לא ידעו מה לעשות עם המכתב המשונה, והחליטו לפתוח את המעטפה "לדיעה מה יעשה לו". הם פתחו וקראו שזו פניה מיהודי שהגיע למצב של פת לחם והוא מבקש מהקב"ה שישלח לו בדחפיות עשרת אלפים שקלים כ"עזרה ראשונה", הוא חתם בשמו ובכתובתו. המכתב עורר את רחמי העובדים והם החלו לעשות "התרמה" קטנה ביניהם, הגיעו לסכום יפה של חמשת אלפים שקלים ושלחו לאותה הכתובת.

לאחר כמה ימים הם מקבלים שוב מכתב עם המען המוזר "לכבוד הקדוש ברוך הוא, כסא הכבוד, רקיע השביעי", הם פותחים וקוראים:

"לכבוד הקדוש ברוך הוא, ממש תודה רבה על הכסף ששלחת לי. זה מאד עזר לי בשלב זה. אלא מה? בפעם הבאה לא כדאי לשלוח לי כספים דרך סניף הדואר הזה, אני חושש שאנשי הדואר פתחו את המעטפה ולקחו חמשת אלפים שקלים לעצמם מתוך העשרת אלפים שביקשתי..."

כך מרגיש "משיב האבדה" שמקבל בתגובה תביעה על "גניבת מחצית לעצמו"...

בית הוראה | כדי שמן וכדים ריקים – נחשבים שני מינים לעניין בורר?

במשנה שלנו אנו מוצאים שכדים מלאי שמן נקראים "כדי שמן" ואילו כדים ריקים נקראים "קנקנים". (עיין תפארת ישראל על המשניות אות כג, הובא בהערות מהדורת שוטנשטיין). ונראה שמבואר מזה שבקבוק מלא יש לו שם אחר לגמרי מבקבוק ריק.

נפקא מינה לעניין מלאכת בורר בשבת. מי שיש לפניו בקבוקים ריקים ומלאים בתערובת, והוא בורר את המלאים כדי לשתות מהם לאחר זמן, האם הוא נחשב בורר.

במבט ראשון אין מקום להחשיבו כבורר, שהרי כל הבקבוקים הם מין אחד, ובמין אחד לא שייך ברירה, ואילו המשקה שבתוך הבקבוקים המלאים אינו מעורב עם הבקבוקים

תרומיות, סבלנות ואדיבות, הפלא ופלא.

על אחת כמה וכמה עלינו להיזהר בבואנו להוכיח וללמד את הרחוקים, כמה סבלנות ואדיבות צריך לזה, כמשלו של החפץ חיים.

זווית אישית | סבלנותם של החב"דניקים...

יש לי חבר, החסיד רבי ראובן בורשונסקי שליט"א, משפיע רוחני בישיבת תורת אמת חב"ד, ושליח הרבי לשכונת רמת אשכול... מדי פעם בפעם הוא מזמין אותי לשלל אירועי התוועדויות וחגיגות ימי גאולה, כיד ה' הטובה על חסידי חב"ד.

אני, כמי שעדיין לא זכה למעלת החסידים, משתדל בכל זאת להשתתף ולשמח, אבל מדי פעם גובר יצר העצלנות וכופה עליי להתחמק מהמטלה בשלל תירוצים והצטדקויות.

והנה, אחרי אחת ההיעדרויות שלי, אני רואה את ר' ראובן מהלך מולי ברחוב, ליבי נופל בקרבי "אוי, במשך שבועות ארוכים הוא מזהיר אותי לא לשכוח את התוועדות י"ט כסליו, איך אשא פניו?!" אני כבר מכין בכיסי שלל תירוצים והסברים, ואז מתקרב אליו ומגלה שר' ראובן בכלל לא טרוד במה **שיהיה**, הוא מתעסק במה **שיהיה**. הוא נותן לי חיבוק גדול, ואומר "הרב, הרב, אל תשכח את כ"ה כסליו, הדלקת נרות חנוכה במרכז המסחרי..."

בתחילה נעלבתי ממנו. האם אני כל כך לא חשוב לו?! למה הוא לא כועס עליי? ... אבל מיד הבנתי: הוא עסוק "למכור לי את הסחורה". אין לו את הפנאי "לקחת דברים ללב" באופן אישי. יש לו סחורה למכור! ... אם לא הגעתי בי"ט כסליו, זו רק סיבה לחשוב שוב ושוב איך להצליח בכ"ה כסליו... עוד חיבוק, עוד חיוך, עוד אמירה חסידית מחממת לב... בסוף הוא יתחמם הליטווא'ק הקר הזה...

כך בדיוק, אומר החפץ חיים, נראה יהודי שעסוק במצוות תוכחה. הוא לא כועס, לא פוגע, לא מערבב "אמוציות אישיות". הוא עוסק במכירת הסחורה, הוא צריך לסיים את העיסקה על הצד הטוב ביותר. לא מערבבים 'ביזנס' עם תסכולים אישיים.

אז עלינו לזכור, שגם ההשפעה בתוך בתינו פנימה "מכניסה הרבה כסף" (ב"מ נט, א: "ולאברם היטיב בעבורה" – "אוקירו לנשיכיו כי היכי דתתעתרו"), שווה להתנהג בתבונה ובפקחות, בהכלה ובסבלנות כדי להצליח. ככה נעשים מליונרים!...

עוד יש להקשות מדוע בנוסח "כל חמירא" שאומרים אחרי בדיקת חמץ, לא נכפל הלשון אלא אומרים רק "דחמיתיה ודלא חמיתיה".

ופירש **אאמו"ר הגאון שליט"א** דלשון 'ראיתי' יש בו ב' משמעויות הא' לשון ראיה ממש (והוא מתורגם כאן 'חמיתיה') והב' לשון חשיבות כמו 'רואה אני את דברי אדמון' 'לדידי חזי לי', והוא מתורגם כאן 'דחזיתיה' - שאני מחשיבו, והיינו שגם גלוסקא יפה שדעתו עליה (וחשובה היא בעינינו, כלשון רש"י (ו,ב) ודו"ק) מבטל אותה כעפרא דארעא.

ולפי"ז מדוקדק היטב שדוקא בזמן הביעור אומר 'דחזיתיה ודלא חזיתיה', משא"כ בזמן הבדיקה אינו מבטל את כל החמץ החשוב בעיניו (וגם אינו יכול לומר 'דלא חזיתיה' דא"כ יהיה משמע שדוקא החמץ שאינו חשוב בעיניו).

ביאורי תפילה | "ויראה" וירצה, "מביט לקול תקיעתנו"

והנה אנו מבקשים ב"יעלה ויבוא" - "ויגיע ויראה וירצה", מהו "יראה"? יהיה מקובל לפני ה'.

וכן אנו אומרים בראש השנה "ארשת שפתינו תערב לפניך א-ל רם ונשא, מבין ומאזין, מביט ומקשיב לקול תקיעתנו" איך שייך "מביט" לקול תקיעתנו? כי ה"הבטה" כמו ה"ראיה" משמשות גם במובן של הסכמה וקבלה. התקיעה שלנו תהיה נראית לפני ה' שמביט עליה.

ואולי זהו הכוונה של "רואים את הקולות", מבינים את קול ה' במשמעותם הפנימית והנשגבה, עד שנרתעו לאחוריהם "וירא העם וינוסו ויעמדו מרחוק".

מושג | מורא ספר תורה

בדף שלנו אנו לומדים את המורא הגדול שיש בפני ספר תורה, שהוא מרתיע את הנשבע מלשקר בפניו.

מדוע כל כך יראים מספר התורה? כתב הרמב"ם (בסוף הלכות תו"מ וס"ת):

"מצוה לייחד לספר תורה מקום ולכבדו ולהדרו יותר מדאי, דברים שבלוחות הברית הן הן שבכל ספר וספר, לא ירוק אדם כנגד ספר תורה וכו' היה מהלך ממקום למקום וספר תורה עמו לא יניח ספר תורה בתוך השק... ואם אין שם פחד מניחו בחיקו כנגד לבו... כל מי שיושב לפני ספר תורה ישב בכובד ראש באימה ופחד, שהוא העד הנאמן לכל באי עולם שנאמר והיה שם בך לעד, ויכבדהו כפי כחו, אמרו חכמים הראשונים כל המחלל את התורה גופו מחולל על הבריות וכל המכבד את

הריקים, שהרי הוא עומד לעצמו בתוך הבקבוק.

הגע עצמך, וכי אם ירצה להחדיר "קש" לתוך הבקבוק המלא, בלי להוציאו מן התערובת, ולשתות ממנו כך, האם יהיה שייך בזה בורר? [וכן לכאורה בקופסאות שונות המעורבות במקפיא או במקרר, ואינו בורר את הקופסא, אלא פותח אותה כשהיא במקומה ומוציא ממנה לחמניה אחת, וכדומה, וכי יש בזה משום בורר? הרי לא שינה כלל את התערובת של הקופסאות!]. ובהכרח שהברירה היא בין הבקבוקים לבין עצמם, ואם כן - הכל מין אחד הוא.

אמנם לפי המבואר במשנה שלנו נמצא שהמילוי שבכלי נותן שם אחר על הכלי, יש "כדי שמן" ויש "כדי יין" ויש "קנקנים ריקים", וכל אחד נחשב דבר בפני עצמו, וא"כ מי שיבורר בקבוק מלא מבין בקבוקים ריקים נחשב שפיר בורר מין ממין אחר. מה דעתכם?

לשון הקודש | "רואה" = מבין ומקבל

במשנה שלנו אומר רבן גמליאל "רואה אני את דברי אדמון". הרי ש"רואה" מתפרש "אני מבין ומקבל". מזה הגיע מטבע הלשון של הראשונים "נראה לי" = "כך מתקבל על ליבי" (והיא מליצה עפ"י לשון הכתוב "מרחוק ה' נראה לי").

והנה בסיפרי דורש איסור "לא יראה לך" - בטל בליבך. ובפשטות אין מובן איך משמע דין ביטול מלשון לא יראה, אך כנראה שהסיפרי דורש "יראה" מלשון "רואה אני את דברי אדמון", שלא יתא חמץ נראה ונחשב אצלך, וזהו ע"י שמבטלו כעפר הארץ.

ובאמת אע"פ שבלשון חז"ל לא מצאנו כמעט "רואה" או "נראה" במובן זה, אבל בלשון התורה יש דוגמאות לזה, כמו "וירא וירץ לקראתם" שפירש רש"י "מהו וירא וירא שני פעמים, הראשון כמשמעו והשני לשון הבנה, נסתכל שהיו נצבים במקום אחד והבין שלא היו רוצים להטריחו ואף על פי שידועים היו שיצא לקראתם, עמדו במקומם לכבודו ולהראותו שלא רצו להטריחו, וקדם הוא ורץ לקראתם".

וורט | מדוע כופלים ב"כל חמירא" - "חמיתיה" ו"חזיתיה"?

והנה, בנוסח "כל חמירא" שאנו אומרים אחרי שריפת חמץ נמצא כפילות הלשון "דחזיתיה ודלא חזיתיה", דחמיתיה ודלא חמיתיה, ולכאורה אין הבדל בין "חזיתיה" (שהיא ראיה בלשון אונקלוס) לבין "חמיתיה" (שהיא ראיה בלשון הירושלמי), ומדוע כופלים הדבר.

התורה גופו מכובד על הבריות".

הדברים מפליאים, הרי הרמב"ם הוא "מרא דסברא" שאסור להעדיף את "עשרת הדברות" על פני שאר התורה לעניין קימה בשעת הקריאה בהם מפני "תרעומת המינין", ואם כן מדוע כתב כאן שהטעם להדר הספר תורה הוא מפני ש"דברים שבלוחות הברית הן הן שבכל ספר וספר".

אבל כנראה אין הכוונה דוקא לפרשת יתרו ופרשת ואתחנן, אלא שכל התורה כולה מבטאת את עשרת העקרונות של הדברות: אמונה, אהבה, יראה, בטחון, הכרת טובה, צלם אלוקים, קדושה, יושר, אמת, לב טוב. ואכמ"ל.

מעשה רב | לרקוד בשמחת תורה עם מגבעת ומעיל!..

כשלמדתי אצל רבינו הגר"ש אויערבאך זצ"ל, היה מקפיד מאד שבשמחת תורה לא יפשטו הבחורים את החליפות מעליהם ויישארו עם חולצות בד לגופם, כי אי אפשר להופיע כך מול הספר תורה! כמובן שהדבר "הכביד" על הבחורים, שרקדו במשך שעות עטופים בבגד עליון חם... אבל לא היה אפשר לעבור על אזהרתו.

אני, שהייתי שתוי (כמנהג הישיבות בשמחת תורה), העזתי וטענתי לפניו שיש בזה חשש של "מכבד גופו לפני ה'" שהרי דוד המלך לא היה לבוש אלא אפוד בד ופיזז וכרכר לפני ה', וזהו הכבוד הגדול לתורה שמקל גופו לפניו ואינו מתכבד מולה, כמו שכתב הרמב"ם בסוף הלכות יום טוב.

אבל הוא לא הסכים לשמוע טענות כאלו: מול ספר תורה לא רוקדים בלי מגבעת ומעיל!.. כנראה על פי דברי הרמב"ם הללו "כל מי שיושב לפני ספר תורה יושב בכבוד ראש באימה ופחד".

= הכוונה =

לשמחת סיום "טעימות" למסכת שבועות!..

לקוראי עלון "טעימות", צופי ושומעי השיעורים
בפלטפורמות השונות,
ולמשתתפי שיעור הדף היומי הווירטואלי

|| שמרו את התאריך! ||

יום חמישי פרשת שלח, כ"ג סיוון (יום שליחת האגרות
השניות), ירושלים עיה"ק, 21:30

לפרטים והרשמה (בכדי שנוכל להיערך):

a0527652027@gmail.com